

Sygn. akt II AKa 104/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński

SA – Ewa Jethon

SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Sławomir Machnio

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2022 r.

sprawy:

1. *W. S. (1) s. J. i E. z d. M., urodzonego (...) w P.,*

oskarżonego o czyny z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 r. w zb. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. w zb. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. *T. R. s. W. i S. z d. O., urodzonego (...) w W.,*

oskarżonego o czyny z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. oraz art. 263 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 sierpnia 2020 r. sygn. akt XVIII K 152/18

I. Zmienia zaskarżony wyrok:

1. *w stosunku do oskarżonego T. R. (pkt II wyroku) w ten sposób, że:*

a. *rozwiązuje karę łączną wymierzoną w pkt. IV wyroku oskarżonemu T. R.;*

b. *eliminuje z opisu czynu przypisanego T. R. w pkt. IIa (pkt VIII a/o) wyroku ustalenie, że pozbawienie wolności łączyło się ze szczególnym udręczeniem, a z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 189 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;*

c. *w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego T. R. utrzymuje w mocy;*

d. *na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec T. R. karę łączną w wysokości 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;*

e. *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza T. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16 listopada 2020r. do dnia 09 marca 2022r.;*

II. *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do W. S. (1);*

III. *zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych: T. R. za obie instancje, a W. S. (1) za postępowanie odwoławcze – obciążając wydatkami Skarb Państwa;*

IV. *zasądza od skarbu Państwa kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym należny VAT tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego T. R. na rzecz adwokat N. P., Kancelaria Adwokacka w W..*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 104/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2020 r., sygn. akt XVIII K 152/18

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych W. S. (1) i T. R.
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
X na korzyść # na niekorzyść	X w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego W. S. (1)</u></p> <p>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>I. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenę tego materiału przeprowadzoną bez należytego krytycyzmu, w sposób jednostronny i wybiórczy skutkujący uznaniem:</p> <p>1. wyjaśnień i zeznań składanych przez R. B. (1) za wiarygodne źródło dowodowe, pomimo:</p> <p>a. istnienia jedynie po stronie R. B. (1) powodów do zabójstwa T. M. i J. P. i polegających na dążeniu do uzyskania od pokrzywdzonych informacji na temat śmierci H. B. -wspólnika R. B. (1), następnie zemsty za zabójstwo H. B. przypisywane przez R. B. (1) grupie przestępczej kierowanej przez M. K. (1), która to grupa przestępcza wedle relacji B. dążyła do jego wyeliminowania i przed którą to grupa R. B. (1) szukała ochrony.</p> <p>b. istnieją sprzeczności między wyjaśnieniami i zeznaniami składanymi przez R. B. (1) a wyjaśnieniami i zeznaniami składanymi przez jego współników Ł. A. (1) i N. K. w zakresie opisu zdarzeń poprzedzających śmierć G. Z. (1) w tym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>X niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

uznania R. B. (1) przez Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie ostatecznie za całkowicie niewiarygodnego w zakresie sprawy tego zabójstwa kiedy to B. przypisywał Ł. A. (1) i N. K. ten czyn w sytuacji gdy faktyczna rola R. B. (1) w zabójstwie G. Z. (1) polegała na jego zaplanowaniu, zorganizowaniu przy udziale innych osób uprowadzenia pokrzywdzonego, zadaniu śmiertelnych ciosów a następnie poczynieniu starań w ukryciu ciała G. Z. (1) i zatarciu śladów popełnionej zbrodni. Co niewątpliwie powinno skłonić Sąd meriti do szczególnie ostrożnej i wnikliwej oceny depozycji R. B. (1) w zakresie relacjonowanego przez niego uprowadzenia G. Z. oraz uprowadzenia a następnie zabójstwa T. M. i J. P. przy udziale W. S. (1).

c. istniejących sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami i zeznaniami R. B. (1) oraz M. P. w zakresie przejawienia inicjatywy, roli w planowaniu i faktycznej roli w dokonaniu uprowadzenia i zabójstwa T. M. i J. P. w szczególności wskazywania przez M. P. na osobę R. B. (1) jako inicjatora oraz organizatora uprowadzenia pokrzywdzonych (...) i P., wykluczając tym samym W. S. (1) jako faktycznego decydenta i organizatora tych zdarzeń.

d. treści rozmowy telefonicznej jaką R. B. (1) przeprowadził z Ł. A. (1) (relacjonowanej przez Ł. A. (2) podczas przesłuchania w dniu 24 kwietnia 2014 r.) bezpośrednio po zdarzeniach z 22 i 23 września 2002 r., w szczególności wypowiedzi R. B. (1), iż „wzięli ps. (...), z którym był ps. (...). Dodał również że ci dwaj nie mieli nic wspólnego z zaginięciem H. B. i już nie wróca.

Powiedział także, iż ps. (...) błagał go, jak go przesłuchiwał, że ma nic wspólnego ze sprawami między B., a K. i K. oraz, że znalazł się tam przypadkiem. Z wypowiedzi B. zrozumiałem, że ps. (...) i ps. (...) już nie żyją. B. stwierdziła również, iż ps. (...) zdziwi się jak wróci ale kontynuował tej myśli, więc nie wiedziałem o co mu chodzi”, której treść świadczy o osiągnięciu przez R. B. (1) swojego celu, unicestwienia pokrzywdzonych, a nie jak twierdzi B. bycia świadkiem zabójstwa dokonanego przez oskarżonego W. S. (1) i skazanego M..

e. treści rozmowy telefonicznej R. B. (1) z M. P. (relacjonowanej przez M. P. podczas przesłuchania w dniu 23 marca 2016 r.), bezpośrednio po zdarzeniach z 22 i 23 września 2002 r., w szczególności wypowiedzi R. B. (1), iż „się napierdolił w nocy przy nich i że później pogadamy” i to był cały temat. Spotkaliśmy się chyba następnego dnia albo za dwa dni. R. B. (1) tylko się uśmiechał i powiedział żebym z nikim na ten temat nie rozmawiał. R. b. (...) mówił, że się narobił bo musiał kopać bo była glina czy też twarde podłoże, jednak szczegółów nie opowiadał. Domyśliłem się, że ps. (...) i ps. (...) musieli zostać zamordowani”, która to wypowiedź R. B. (1) świadczy o jego zadowoleniu z przebiegu zdarzeń, zrealizowaniu planu jaki sobie wymyślił a nie przeżyciu wydarzeń przez niego nieoczekiwanych, na które się nie godził.

f. istnienia wątpliwości w zakresie wiarygodności wyjaśnień i zeznań R. B. (1) w zakresie działań podejmowanych przez R. M. i W. S. (1) podczas zabójstwa pokrzywdzonych (...) i P., obrażeń jaki zdaniem R. B. (1)

miały być zadane pokrzywdzonym, braku skrępowania taśmami kończyn J. P., które to rozbieżności są powodowane treścią przeprowadzonych w sprawie opinii sądowo-medycznych oraz opinii uzupełniającej biegłych sądowych złożonej na rozprawie głównej, które to wątpliwości powstają na tle depozycji R. B. (1), iż „ W. bez żadnego słowa, nie wiem jak to określić, od razu uderzył tym, toporkiem w głowę P. i po tym uderzeniu, nie wiem, czy było jedno, czy więcej uderzeń”..., w sytuacji gdy biegli dokonujący oględzin zwłok J. P. nie stwierdzili obrażeń w obrębie twarzoczaszki powodowanych w sposób mechaniczny a jedynie brak kilku kręgów szyjnych co do przyczyn ich braku nie ustalonych. Jak również wypowiedzi R. B. (1), iż „P., z tego co pamiętam nie był wleczony, nie stawiał żadnego oporu, po wyprowadzeniu z tego samochodu szedł normalnie” co stoi w sprzeczności z wynikami oględzin zwłok pokrzywdzonego J. P., który w chwili śmierci miał skrępowane kończyny dolne dwoma rodzajami taśmy z tworzywa sztucznego.

2. uznania za niewiarygodne zeznań złożonych przez M. K. (1) w zakresie znajomości i relacji z W. S. (1) w latach 2000-2003, braku konfliktu pomiędzy W. S. i tzw. grupą (...) a M. K. (1) i grupą tzw. (...), oraz przebiegiem i skutkiem konfliktu pomiędzy grupą R. B. (1) a grupą M. K. (1) bez wskazania konkretnych powodów, uzasadnienia tych powodów i pomimo istnienia szeregu dowodów świadczących o prawdziwości depozycji świadka M. K. (1), co prowadzi obronę W. S. (1) do przekonania , iż ocena opisanego dowodu nie jest swobodna ale dowolna i nakierowana na

potwierdzenie z góry przyjętej przez Sąd meriti tezy, iż to W. S. (1) była zainteresowany przesłuchaniem i zamordowaniem G. Z. (1), T. M. i J. P..

3. uznania za niewiarygodne zeznań złożonych przez A. K. w zakresie w jakim świadek ten opisywał swoją wiedzę o znajomości i relacji z W. S. (1) w latach 2000-2003 z M. K. (1), braku konfliktu pomiędzy W. S. (1) i tzw. grupą (...) a M. K. (1) i grupą tzw. (...), oraz przebiegiem i skutkiem konfliktu pomiędzy grupą R. B. (1) a grupą M. K. (1) bez wskazania konkretnych powodów, uzasadnienia tych powodów i pomimo istnienia szeregu dowodów świadczących o prawdziwości depozycji świadka A. K. w tym zakresie, co prowadzi obronę W. S. (1) do przekonania, iż ocena opisanego dowodu nie jest swobodna ale dowolna i nakierowana na potwierdzenie z góry przyjętej przez Sąd meriti tezy, iż to W. S. (1) była zainteresowany przesłuchaniem i zamordowaniem G. Z. (1), T. M. i J. P..

II. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niedopełnienie określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie i pominięcie bądź zbagatelizowanie tych dowodów, które były korzystne dla oskarżonego W. S. (1) lub podważały wiarygodność wyjaśnień i zeznań złożonych przez R. B. (1), Ł. A. (1), J. M. skutkiem czego było naruszenie przez Sąd meriti zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, XVIII Wydział Kamy w dowolność ocen, iż:

a. w zakresie zarzutu siódmego aktu oskarżenia polegającego na podżeganiu przez W. S. (1) R. B. (1) do zabójstwa S. K. (1) pominięcie zeznań samego S. K. (1), który w składanych przez siebie zeznaniach zaprzeczył aby w okresie od połowy 2002 r. miał konflikt z członkami grupy (...), wskazał, że w okresie dwóch miesięcy po zabójstwie w CH (...) w W. „dogadał” się z szefem grupy (...) za pośrednictwem szefa grupy (...) i wszelkie napięcia pomiędzy osobą S. K. (1) a członkami grupy (...) zostały w ten sposób rozładowane, toteż niej z grupy (...) nie miał powodów do nastawiania na rzycie S. K. (1), a relację jaką miał z W. S. (1) określał jako koleżeńską. Pominięcie tego dowodu doprowadziło następnie do wadliwego przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji za wiarygodną wersję prezentowaną przez R. B. (1) o planowaniu i podżeganiu przez W. S. (1) do zabójstwa pokrzywdzonego S. K. (1).

b. w zakresie czynów objętych zarzutami czwartym, piątym oraz szóstym aktu oskarżenia uznania za wiarygodne wyjaśnienia i zeznania R. B. (1), Ł. A. (1), J. M., M. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie głównej pomimo zdradzania przez te osoby dążenia do maksymalnego obciążenia W. S. (1) swoimi wyjaśnieniami i zeznaniami aby w ten sposób zdjąć część odpowiedzialności z własnej osoby oraz uzyskać profity wpływające z dobrodziejstwa zastosowania art. 60 § 3 k.k., który to cel został przez wymienionych osiągnięty, pomimo okoliczności obiektywnych, których Sąd meriti zdaje się nie dostrzegać i przez to nie rozpatrywać, a w szczególności:

- broń, której posiadanie bez zezwolenia w okresie od 5 grudnia 2001 r. do 14 czerwca 2003 r. w W. i innych miejscowościach w postaci dwóch karabinów maszynowych AK 47, dwóch pistoletów maszynowych skorpion, pistoletu (...), pistoletu maszynowego U. oraz dwóch pistoletów CZ przypisane zostało W. S. (1), została znaleziona w 2013 r. w magazynie należącym do R. B. (1) i jego grupy przestępczej lub była w jego posiadaniu przez kilkanaście lat, zaś brak jest jakichkolwiek weryfikowalnych dowodów aby wcześniej była w posiadaniu oskarżonego W. S. (1);

- wedle relacji osób najbliższych związanych z W. S. (1), oskarżony nie zajmował się obrotem narkotykami w tym kokainą, którą według relacji R. B. (1) i Ł. A. (1) mój Klient miał sprzedać Ł. A. (1) pod koniec 2002 r. w łącznej ilości 300 gram aby wymieniony sprzedał ja następnie odbiorcy „ z O.”, natomiast pomawiający mojego Klienta R. B. (1) i Ł. A. (1) prowadzili szeroką zakrojona działalność przestępczą w zakresie handlu narkotykami, posiadali sieć dilerów, własne źródła zaopatrzenia w narkotyki i prowadzili szeroko zakrojona ekspansję na tereny działania innych grup przestępczych związanych z działalnością narkotykowa - teren P., co stawia w wątpliwość relację wymienianych świadków w zakresie przypisywania mojemu Klientowi przestępstw narkotykowych.

- brak jest jakiegokolwiek dowodu weryfikującego pozytywnie depozycje R. B. (1) w zakresie przypisywania mojemu Klientowi czynu polegającego na pośredniczeniu w okresie od 5 grudnia 2001 r. do 14 czerwca 2003 r. w W. pomiędzy R. B. (1) a zbywcą

pistoletu CZ 100, R. B. (1) zdradza tendencje do obciążania W. S. (1) odpowiedzialnością za popełnienie jak największej liczby przestępstw w tym tych dotyczących broni i amunicji.

a w konsekwencji powyższych naruszeń:

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony W. S. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw w sytuacji gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy powinien prowadzić Sąd meriti do przekonania, iż brak jest dostatecznie przekonujących dowodów sprawstwa zarzuczonych W. S. (1) czynów.

IV. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego W. S. (1) i obrońcy oskarżonego o:

1. przesłuchanie w charakterze świadków: T. U. i K. G., na okoliczność na okoliczność planowania przez wymienione osoby uprowadzenia i zabójstwa R. B. (1) w odwecie za zabójstwo pokrzywdzonych J. P. Ł. M. jako wniosku, który w oczywisty sposób zmierza do przedłużenia postępowania, a nadto nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż z dotychczas przeprowadzonych dowodów wynika, że w środowiskach przestępczych pojawiały się w swoim czasie informacje o związkach (...) z dokonanym zabójstwem T. M. i J. P.. Związani z grupą (...) świadkowie G. i U. jedynie podejrzewali, że B.

- jako osoba silnie skonfliktowana z M. K. (1) i grupą (...)
- miał z tym związek, czego dowodzą ustalenia poczynione w toku postępowania XVIII K 350/12 Sądu okręgowego w Warszawie, zawarte w treści uzasadnienia, pomimo że wymienieni świadkowi mogą posiadać istotne informacje na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia skierowanym przeciwko W. S. (1) w niniejszej sprawie a nadto relacji R. B. (1) na temat tych zdarzeń.

2. przesłuchanie w charakterze świadków: P. Z. M. D., H. Ś., D. P. oraz Ł. P. na okoliczność ustalania przez R. B. (1) i Ł. A. (1) wspólnej wersji linii obrony podczas pobytu w jednym areszcie śledczym, w tym nakłaniania Ł. A. (1) przez R. B. (1) do składania wyjaśnień określonej treści, ze względu na uznanie przez Sąd meriti, iż dowody te są nieprzydatne dla stwierdzenia zawartych w tezie okoliczności, gdyż opierają się wyłącznie na przypuszczeniach, że opisywane rozmowy były prowadzone i jaka była ich treść. Przyjęcia, że wniosek ten zmierza w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania, a w zakresie przesłuchania Ł. P. uznania przez Sąd meriti, że dowód ten w oczywisty sposób zmierza do przedłużenia postępowania Jako, że R. B. (1) i Ł. A. (1) zostali zatrzymani i osadzeni wiele lat po opisanych w zarzutach wydarzeniach, mieli więc wiele możliwości, aby ustalać treść swych depozycji, w sytuacji gdy obrona oskarżonych w niniejszej sprawie przedstawiła konkretne i istotne okoliczności jakie mogą być wykazane zeznaniami wnioskowanych świadków, świadkowie ci zamieszkują na terenie W. lub okolic i przez to mogą być w każdej chwili wezwani

celem złożenia zeznań, a aprioryczne przyjmowanie przez Sąd meriti, iż zeznania tych świadków nie będą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest obarczone błędnym wnioskowaniem, albowiem Sąd meriti, dopuki nie przesłuchawni zawnioskowanych świadków, doputy nie będzie dysponował faktyczną wiedzą o okolicznościach przez te osoby ujawnionych.

3. ponowne przesłuchanie Ł. A. (1) w związku ze złożonym protokołem przesłuchania wymienionego, z którego wynika, iż Ł. A. (1) w protokole przesłuchania nie załączonym przez oskarżyciela publicznego do akt niniejszego postępowania ujawnia swoją wiedze na temat okoliczność istotnych w tym postępowaniu - relacje pomiędzy R. B. (1) i grupą M. K. (1) oraz związku (...) z zabójstwem T. M. i J. P., i przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że zeznanie Ł. A. (1) zawarte w omawianym protokole przesłuchania zawiera jedynie doprecyzowanie - niezwiązane bezpośrednio z zarzutami - okoliczności i przebieg konfliktu między R. B. (1) i M. K. (1) oraz związanymi w tymi osobami członkami i kierowanymi przez nich grup przestępczych, któremu to konfliktowi nie przeczy żaden z przeprowadzonych dotychczas dowodów, pomimo że tło konfliktu pomiędzy R. B. (1) i jego konkurentami oraz W. S. (1) i jego konkurentami jest wiodącym motywem popełnienia przez mojego Klienta najcięższych zarzutów - stawianych aktem oskarżenia, tym samym okolicznością niezwykle istotna w niniejszej sprawie.

Apelacja oskarżonego T. R.:

W zakresie czynu z punktu VIII wyroku:

- rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu T. R. kary niewspółmiernie wysokiej w odniesieniu do kary sprawiedliwej, nieprawidłową ocenę dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i art. 55 k.k. oraz pominięcie istotnych okoliczności dotyczących oskarżonego, które przemawiają na jego korzyść.

W zakresie czynu z punktu IX i X wyroku:

- mająca wpływ na jego treść obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie analizy materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny zeznań świadków R. B. (1), D. G. oraz Ł. A. (1) poprzez dokonanie ich dowolnej oceny i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy istniały podejrzenia, że ich depozycje zostały pomiędzy nimi ustalone, ponadto występowały w nich rozbieżności, a w sytuacji gdy korzystali oni z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., obligowało to Sąd do bardziej wnikliwej i ostrożnej oceny ich zeznań;

- mająca wpływ na jego treść obraza przepisów postępowania, tj. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków P. Z. M. D., H. Ś., D. P., którzy w latach 2013-2014 przebywali w zakładzie karnym wraz ze świadkami R. B. (1), D. G. i Ł. A. (1) na okoliczność rozmów tych wskazanych osób, na temat ustalenia, kogo obciążą

oni posiadaniem broni i amunicji, aby oddalić od siebie te podejrzenia, a które to zeznania doprowadziłyby do wyjaśnienia okoliczności nasuwających poważne wątpliwości co do winy oskarżonego;

- mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania, tj. art. 2 k.p.k. zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego balistyka;

- mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania, tj. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przedstawienie protokołów okazania broni bądź ich wizerunków w celu rozpoznania tej jednostki broni, której posiadanie prokurator zarzucił oskarżonemu;

a w konsekwencji

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony w nieustalonych bliżej dniach w 2011 r. w miejscowości K., działając bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalanej marki, w ten sposób, że pistolet ten przekazał ustalonej osobie celem naprawy, a następnie go dokonaniu naprawy przez inną ustaloną osobę odebrał go od niej oraz że w tym samym czasie działając bez wymaganego zezwolenia handlował amunicją do broni palnej, w sytuacji gdy zarzuty zostały oparte

	na pomówieniach świadków, a organy prowadzące postępowanie nigdy nie dysponowały dowodami rzeczowymi w tej sprawie, co za tym idzie nie można uznać sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.		
Wnioski		
<p><u>Apelacja oskarżonego W. S. (1):</u></p> <p>- o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym W. S. (1) w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>Apelacja oskarżonego T. R.:</u></p> <p>W zakresie czynu z punktu VIII wyroku:</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II a) poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary w niższym wymiarze.</p> <p>W zakresie czynów z punktów IX i X:</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie,</p> <p>z uwagi na podniesione uchybienia proceduralne o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>X niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>X niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Na wstępie podnieść należy, iż apelacje obrońców oskarżonych okazały się nie zasadne, wobec czego i wnioski w nich zawarte nie mogły być uwzględnione, choć postulat obniżenia kary łącznej wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego wobec oskarżonego T. R. znalazł odzwierciedlenie w wyroku Sądu II Instancji.

Sąd Okręgowy przeprowadził poprawne postępowanie dowodowe, nie popełnił błędów ani w zakresie gromadzenia dowodów ani ich oceny, za wyjątkiem kwestii, które legły u podstaw reformatoryjnej części wyroku Sądu Apelacyjnego, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Zmiany dokonane w tym wyroku dotyczą jedynie tej części, która dedykowana jest oskarżonemu T. R., wyrok w stosunku do oskarżonego S. utrzymany zaś został w mocy.

Zmiana kary łącznej (pkt. IV wyroku) poprzez jej ponowne wymierzenie jest efektem zmian dotyczących opisu czynu w szczególności pominięcia znamienia czynu z art. 189§2 k.k. w brzmieniu przyjętym przez Sąd Okręgowy. Eliminacja ustalenia o szczególnym udręczeniu pokrzywdzonego, wynika z ustaleń faktycznych samego Sądu I instancji, które to ustalenia, niewątpliwie wynikające z prawidłowej oceny dowodów, nie mieszczą się w definicji wyeliminowanego określenia, a zarazem znamienia ustawowego. Przypomnieć należy, iż nawet zadanie rany nożem, czy skrepowanie nóg pokrzywdzonego,

co wynika z zeznań świadka R. B. (1), nie może świadczyć o „szczególnym udrczeniu”, lecz decyduje o tym ocena sposobu podjętych w stosunku do pokrzywdzonego w określonych warunkach działań, polegających na zadawaniu ofierze, wykraczających ponad miarę wynikającą z samego faktu pozbawienia wolności, dodatkowych cierpień fizycznych i psychicznych. Brak jest w aktach tego postępowania dowodów na istnienie takich właśnie okoliczności.

Zmiana wyroku w tym punkcie IIa (pkt VIIIa/o) spowodowała także modyfikację w wymiarze kary łącznej. W ocenie Sądu kara łączna 8 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu T. R. jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i spełni wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację dotyczącą oceny wszystkich okoliczności, które sąd I instancji brał pod uwagę przy wymiarze temu oskarżonemu kar jednostkowych (z modyfikacją na etapie odwoławczym) jak i kary łącznej.

Jeśli chodzi o tę część wyroku, która dotyczy oskarżonego S., choć tyczy się to także pozostałych zarzutów sformułowanych przez obrońcę oskarżonego R., to raz jeszcze podnieść wypada, iż nie uzyskały one aprobaty sądu odwoławczego.

Niezasadne są zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego S. (pkt.1a,b,c, d, e, f, IIa, b,) oraz w apelacji obrońcy oskarżonego T. R. (w zakresie pkt. IX i X wyroku) a dotyczące błędnej zdaniem obojga obrońców oceny zeznań świadka R. B. (1). Tu przypomnieć

należy, iż Sąd Okręgowy zeznania świadka uznał za wiarygodne. Ocenę tę Sąd Apelacyjny w całości podziela. Niewątpliwie depozycje świadka B. stanowią podstawę ustaleń faktycznych nie tylko dotyczących zabójstwa T. M. i J. P., ale i pozostałych czynów będących podstawą stawianych zarzutów, jak i w rezultacie, przypisanych oskarżonym czynów. Z całą pewnością dowód taki wymaga szczególnej uwagi i rozważenia w ocenie i formułowaniu wniosków co do jego wiarygodności, jednak ilość przekazanych informacji, wiedza świadka poparta jego życiorysem, członkostwem w grupie przestępczej, współdziałaniem w popełnianiu przestępstw, a przede wszystkim znajdująca potwierdzenie w innych dowodach, w tym w protokołach oględzin miejsc, opiniach biegłych, wynikach sekcji zwłok, a nade wszystko mających potwierdzenie w zeznaniach innych świadków: G. J., Ł. A. (1), A. K. Są to wystarczające, i jak na sprawę karną tego typu, bardzo obszerne instrumenty weryfikacji depozycji świadka R. B. (1), dlatego ocenę tego dowodu, wbrew wywiodom apelacji, uznać należy za prawidłową i wnioski tej oceny Sąd Apelacyjny podziela. Odnosząc się wprost do sformułowanych zastrzeżeń stwierdzić trzeba, że R. B. (1) złożył bardzo szczegółowe wyjaśnienia i zeznania na temat szczegółów uprowadzenia i zabójstwa pokrzywdzonych w osobach dwóch mężczyzn o ps. (...) (T. M.) i ps. (...) (J. P.), członków grupy M. K. (1), która to grupa przestępcza w tym czasie miała zatarg z grupą K., czyli grupą (...). Świadek opisał pozycję oskarżonego S. ps. (...), jako zaufanego człowieka K.. Z wyjaśnień wynika niezbicie, iż inicjatorem

uprowadzenia obu mężczyzn był W. S. (1), który w obecności świadka poprosił jednego z członków grupy o sprowadzenie M. w określone miejsce pod pozorem uzgodnienia wspólnych interesów związanych z kradzieżami samochodów. – „na tym spotkaniu S. powiedział do P. czy by się zgodził na wystawienie na spotkanie ps. (...), „potem P. zapytał S. jak to ma wyglądać, a W. powiedział, że zrobimy to „na policjantów”, w rozmowie ze mną W. powiedział, że jak zostaną uprowadzeni to już nie wracają”. Świadek wskazał dokładnie osoby obecne i zaangażowane w porwanie i zabójstwo. „W. S. (2) powiedział swoim ludziom , gdzie mają się rozstawić, wokół miejsca spotkania, żeby ps. (...) nie uciekł” Świadek wskazał na szczegóły porwania, na dezorientację grupy z uwagi na niespodziewaną obecność drugiego mężczyzny w samochodzie marki G., którym na umówione spotkanie przyjechał ps. (...), w sytuacji gdy do transportu porwanego grupa zabezpieczyła jedynie jeden samochód marki B. (...), oraz na decyzję W. S. (1), że mimo to przeprowadzają całą akcję :”nie ma to tamto, robimy”. Świadek następnie opisał, jak według wskazówek oskarżonego S. wykopano dół na zwłoki („zrobił duży zarys, bo chciał dół na dwie osoby, k. 478), wykopali dół, głęboki na 1,90 cm, w tym czasie obaj porwani mężczyźni przetrzymywani byli w samochodzie B., przy czym P. w bagażniku tego samochodu. Opisał jak zginął pokrzywdzony (...), przyprowadzony na skraj dołu, wrzucony do niego i zabity przy pomocy siekiery, którą został uderzony w głowę, zrobił to S. wspólnie z M.. Świadek nie wie ile było uderzeń, bo było ciemno i tego nie widział. Opisał, jak po

zabiciu (...) poszli po P., który „normalnie szedł” nie stawiał oporu, „W. S. i ps. (...) położyli go na ziemi i S. uderzył go tą siekierką w głowę kilka razy i wrzucili go do dołu” (k 479 akt postępowania). Świadek wyraźnie zeznał, że nie pamięta czy pokrzywdzeni mieli skrepowane, związane nogi, że było ciemno, nie pamięta też żeby mieli zakneblowane usta. Świadek zeznał następnie o spaleniu B. którym przewożono pokrzywdzonych. W dniu 07.07.2014r. odbyła się wizja lokalna z udziałem świadka, podczas której wskazał miejsce i zeznał raz jeszcze na temat szczegółów zabójstwa pokrzywdzonych. Nie są zasadne zarzuty dotyczące przypisania błędnej relacji świadka B. odnośnie zabójstwa pokrzywdzonych P. i (...), a oparte o wyniki protokołów sekcji zwłok pokrzywdzonych. Przypomnieć bowiem należy, iż z dokumentów tych wynika, że biegli z UM stwierdzili w protokole oględzin szczątków T. M., że doznał on wieloodłamowego złamania kości nosa, złamania z wgłębieniem kości ciemieniowej prawej z intensywnym czarnym przebarwieniem blaszki wewnętrznej kości sklepiści czaszki po stronie prawej i w okolicy potylicznej, z przesunięciem mózgu w stronę lewą wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo obecności krwiaka wewnątrzczaszkowego, wieloodłamowe złamanie nasady dalszej lewej kości strzałkowej, płaszczyznowy przebieg złamania kostki w obrębie kości piszczelowej, a także fragmentów reklamówek i opłotów z taśmy. Zaawansowane zmiany przeobrazeniowe zatarły obraz sekcji zwłok i nie pozwoliły na ustalenie bezpośredniej przyczyny zgonu, uznano, iż prawdopodobnie zgon nastąpił w następstwie doznanego urazu głowy, zaś

charakter tych obrażeń wskazuje na co najmniej dwa tępe urazy. Jeśli zaś chodzi o pokrzywdzonego J. P., to zaawansowane późne zmiany przeobrazeniowe, zatarły obraz sekcji zwłoki i nie dały podstaw do wnioskowania odnośnie przyczyny zgonu. Obaj pokrzywdzeni byli najprawdopodobniej skrupowani, także za pomocą kajdanek. Biorąc pod uwagę, iż świadek B. zeznał wyraźnie, iż nie widział co dokładnie działo się w dole, do którego wrzucono pokrzywdzonych, a także, iż zmiany przeobrazeniowe i usytuowanie szczątków w chwili ich ujawnienia nie dało informacji, co do zakresu unieruchomienia, czy też ograniczenia ruchów pokrzywdzonych w chwili zdarzenia, nie można mówić o niewiarygodności złożonych przez świadka depozycji, zwłaszcza wobec, co raz jeszcze przypomnieć należy, rezultatów wizji lokalnych i eksperymentów procesowych. Świadek po okazaniu szeregu zdjęć na tablicy poglądowej rozpoznał na nich oskarżonego W. S. (1), J. M., S. B., A. H., T. R., R. M. (T.). Podkreślić należy, iż to świadek wskazał miejsce pochowania pokrzywdzonych, miejsce ukrycia ich ciał, udokumentowane protokołem oględzin miejsca (k 557 i następane wg lokalizacji GPS, zgodnej z wizją lokalną). Wiarygodne i potwierdzone pozostałym materiałem dowodowym są także i te depozycje świadka B., które dotyczą podżegania do zabójstwa S. K. (1) (czyn z pkt VII wyroku, k. 565 akt postępowania). Świadek wyjaśnił, iż zleceniodawcą zabójstwa K. był ps. (...), było to w 2002r, był wówczas kolegą S., byli razem na wakacjach nad morzem w J., po wakacjach często się spotykali, oskarżony S. dażył

go zaufaniem, najczęściej spotkania te miały miejsce w centrum S. B. M.. Kiedyś podczas takiego spotkania oskarżony S. opowiedział, że „K. daje 30 000 dolarów amerykańskich za <zrobienie> K.”. Zapytał, czy świadek jest zainteresowany i czy pomoże mu to „ogarnąć”. Świadek nakreślił także powody zlecenia zabójstwa (zemsta za zabójstwo dwóch członków grupy (...) w Centrum Handlowym (...)). Oskarżony poprosił, żeby świadek „pomógł mu to wszystko zgrać logistycznie”. Powiedział, żeby świadek załatwił samochód i kierowcę i jeszcze kogoś kto „to|” zrobi razem z nimi, przekazał też broń karabin (...), który świadek przechował. Świadek powiedział, że to zrobi, tzn. zbierze informacje dotyczące K., tzn. gdzie przebywa, gdzie chodzi, oraz „da człowieka i samochód”. Świadek zaproponował udział w zabójstwie K. M. K. (2), który się zgodził. Potem zaczęli wdrażać plan, jeździć do Ł., gdzie mieszkała matka K., a oskarżony S. ustalił adres siłowni, do której uczęszczał K.. W tym miejscu, odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego S. stwierdzić należy, iż pomijając teorię restryktywną podżegania, gdzie ma ono charakter skutkowy, co oznacza, że z dokonaniem podżeganiem mamy do czynienia wtedy, gdy podżegacz ukończył czynność nakłaniania oraz bezpośredni wykonawca, u którego wzbudzone zamiar popełnienia przestępstwa, dokonał czynu zabronionego stanowiącego przedmiot nakłaniania, przychylić się należy do tych poglądów które zakładają , że ze skutkowym podżeganiem mamy do czynienia już wtedy, gdy wywołano u bezpośredniego wykonawcy zamiar, czy też decyzję realizacji określonego zachowania. Idąc dalej przypomnieć

należy, iż samo podżeganie, tak jak jest opisane w części ogólnej kodeksu karnego tj w art. 18 , nie ma charakteru samodzielnego, za każdym bowiem razem musi być niejako uzupełnione o konkretne znamiona czynu przestępnego opisane w części szczególnej kodeksu karnego, a rzecz jasna dotyczące czynu do którego konkretnie podżegacz podżega. Dodać należy, iż umyślne podżeganie po stronie podżegającego wystąpi zarówno wówczas, gdy bezpośredni wykonawca zrealizuje czyn zabroniony, do którego go nakłaniano, jak i wówczas gdy usiłuje go wykonać, albo gdy realizuje ten czyn nieumyślnie lub też podejmuje decyzję dokonania określonego zachowania lub wreszcie gdy w ogóle nie przystąpi do jej realizacji. Podżegacz ponosi odpowiedzialność w granicach swojego zamiaru, co przesądza, że elementy subiektywne wyznaczają granice odpowiedzialności za podżeganie. Podstawą odpowiedzialności będzie zatem ten czyn, do którego popełnienia podżegał podżegacz. Pamiętać należy, iż zarówno eksces osoby podżeganej, a także nie wypełnienie przez nią w całości czynu stanowiącego przedmiot nakłaniania, nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności podżegacza. Niewątpliwie jest możliwe, na gruncie polskiego kodeksu karnego podżeganie do współsprawstwa, sprawstwa kierowniczego oraz polecającego. I tu należy przypomnieć, iż zachowanie polegające na nakłanianiu danej osoby do popełnienia czynu zabronionego prowadzi do odpowiedzialności za podżeganie jedynie wtedy, gdy podżegacz nie będzie następnie

samodzielnie jako sprawca kierowniczy albo współsprawczo uczestniczył w popełnieniu czynu zabronionego. Przenosząc te uwagi na grunt sprawy rozpoznawanej uznać należy iż w tym wypadku do dokonania czynu nie doszło, więc przyjęta w pkt VII wyroku konstrukcja prawna zasługuje na akceptację. Idąc dalej podkreślić należy, iż depozycje B. potwierdzone zostały przez wyjaśnienia świadka Ł. A. (1). Przesłuchany w charakterze podejrzanego złożył szerokie wyjaśnienia (k.124 i następne tom I akt postępowania). Opisał związki zamordowanych mężczyzn (ps. (...) i P.) z M. K. (1) ps. (...). Wyjaśniał na temat zorganizowania porwania ps. (...), kradzieży samochodu marki B. i uzyskanych od B. informacji o zabójstwie obu mężczyzn. Wskazał także na wiodącą rolę oskarżonego S., który ostatecznie, pomimo zgłaszanych przez świadka zastrzeżeń (był niedysponowany po wielokrotnym złamaniu kości ręki i trudnościach w poruszaniu się) polecił mu udział w „zorganizowaniu” samochodu, którym przewieziono porwanych mężczyzn. Szczegóły tych zeznań potwierdzone zostały przez świadka podczas eksperymentu procesowego, w trakcie którego wskazał trasę przejazdu, przekazanie samochodu B. (...) wskazanym osobom, a także miejsce zaparkowania i trasę przejazdu samochodu marki G. należącego do pokrzywdzonego T. M. (ps. (...)). Także podczas tych zeznań świadek wskazywał na wiodącą rolę oskarżonego S.. Również świadek K. opowiedział o rozmowie z R. M. dotyczącej spalenia samochodu marki B. którym był przewożony pokrzywdzony .

M. opalił sobie brwi i rzęsy podczas podpalenia samochodu i właśnie jego wygląd stał się przyczynkiem do relacjonowanej rozmowy (vide k. 2759 akt postępowania). Szczątki dwóch mężczyzn odnalezione zostały w dniu 10 07 2014r na terenie C. w miejscowości S. zidentyfikowano je za pomocą badań genetycznych (vide opinia WUM z dnia 28-29.08.2014r., k. 648 i następne akt). Stan odnalezionych szczątków obrazuje załączony na kartach akt od k. 658 i następnych materiał fotograficzny. Podkreślić ponownie wypada, że możliwe do ustalenia obrażenia korespondują, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego S., z depozycjami świadka B. i przedstawionym przez niego opisem zabójstwa. W tym kontekście, odnosząc się do zarzutu błędnej oceny zeznań świadka M. P., poprzez nie danie mu wiary, uznać należy tę ocenę za prawidłową. Rację ma sąd meriti, iż negując wersję prezentowaną przez świadka B. świadek P., mając świadomość konsekwencji „pójścia na współpracę” z organami ścigania, obawiał się takiego właśnie działania, zemsty ze strony członków grupy K., wobec tego jego depozycje wskazują na B. jako odpowiedzialnego za śmierć obu mężczyzn. Podobnie, próbą zdjęcia z siebie odpowiedzialności i umniejszenia swojej roli będą depozycje świadka R. M., który zeznał, iż po dokonaniu porwania pokrzywdzonych M. i P. odjechał razem z oskarżonym R. i W. S. do W., takiej relacji przeczy pozostały, prawidłowo oceniony materiał dowodowy, o którym wyżej. Depozycji tych nikt prócz oskarżonego W. S. nie potwierdza, zaś świadek K. zrelacjonował rozmowę z M., w trakcie której ten

ostatni mówił o swojej obecności podczas pozbawiania życia M. i P.. Słusznie także w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy zakwestionował twierdzenia M. K. (1), który zaprzeczał, aby wówczas pozostawał w konflikcie z W. S. i grupą (...), szereg źródeł dowodowych potwierdza taki konflikt (vide depozycje R. B., Ł. A.). Świadek A. zeznał także na temat okoliczności związanych ze sprzedażą przez oskarżonego S. 100 g kokainy w cenie po 120 zł za gram, a następnie 200 g sprzedaną przez świadka i przez K. mężczyznom z O. (vide k. 679 akt). To właśnie te zeznania potwierdzają zarzut (pkt e wyroku) postawiony i w rezultacie przypisany oskarżonemu. W tym kontekście, udowodnienia zaistnienia konkretnej transakcji , jakiegokolwiek dywagacje związane z brakiem przypisania temu oskarżonemu zarzutu sprzedaży większej ilości narkotyków, czego należało by się spodziewać po jego roli w grupie jak i zakresie przestępczej działalności, jawią się jako bezprzedmiotowe. Transakcja sprzedaży 300 gramów kokainy jest bowiem bezsprzecznie udowodniona. (k. 130 i następne tom I). Świadek A. ponadto opisał jak zawoził do rusznikarza różne jednostki broni które przekazał mu oskarżony S.. Wskazał także na broń - pistolet CZ, „który B. wziął od ps. (...) po uprowadzeniu G. Z. (1)” , zeznał także, iż B., gdy świadek tę jednostkę broni odebrał od rusznikarza, przekazał oskarżonemu S. (k. 680 akt, depozycje świadka – wówczas podejrzanego A.). W swoich wyjaśnieniach świadek B. także wskazuje na kontakty z rusznikarzem- „Ł. A. (1) miał znajomego rusznikarza i oskarżony S. dał kałasznikowa do naprawy”.

W protokole konfrontacji z dnia 30 04 2014r pomiędzy świadkami A. i N. K. zawarto relacje obu świadków dotyczące okoliczności przetrzymywania pokrzywdzonego G. Z. (1) w miejscowości D., oraz przewiezienia go na miejsce egzekucji, oraz okoliczności dokonania tego zabójstwa (podobnie, protokoły konfrontacji pomiędzy Ł. A. (1) a J. M., R. B. (1) i A. K.). Okoliczności porwania Z. potwierdziło szereg świadków, wśród nich np. A. D., L. D., R. K.. Wskazano na rolę oskarżonego S., posługiwanie się nieustaloną bliżej bronią palną oraz używanie przemocy podczas uprowadzenia G. Z. z dyskoteki Na (...) w miejscowości C.. Z depozycji świadka B. wynika, że to oskarżony S. był inicjatorem porwania Z.- „zapropomował, żebym pomógł, bo uprowadzą go z dyskoteki , że mają taki plan, że Z. już nie będzie wracał”. Szczególnie przydatne okazały się depozycje Ł. A. (1), który wskazał miejsce zabójstwa Z., miejsce ukrycia zwłok i miejsce przekazania pokrzywdzonego przez wskazanych członków grupy. We wskazanym miejscu odnaleziono zwłoki pokrzywdzonego, biorąc pod uwagę stan zaawansowanego rozkładu zwłok ustalono, iż prawdopodobną przyczyną zgonu były obrażenia w obrębie twarzoczaszki (vide opinia sądowno lekarska), badania genetyczne potwierdziły tożsamość pokrzywdzonego Z.. W kontekście tego czynu przypisanego oskarżonemu W. S. podnieść należy, iż zeznania świadka B. zostały wnikliwie i krytycznie ocenione przez sąd meriti, o czym świadczą pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, w których (k.33) Sąd ten nie dał wiary świadkowi B. co do kwestionowania sprawstwa w zabójstwie G. Z.

uznając jednocześnie, iż wiarygodne są jego depozycje co do jego udziału w porwaniu, porozumieniu z W. S., powodów uprowadzenia pokrzywdzonego, pobicia go podczas przesłuchania. Takiej krytycznej ocenie poddano też próbę zmiany zeznań dotyczących ilości sprzedanej kokainy, choć początkowo jego zeznania były tożsame z tymi które złożył świadek A.. Rację, ma Sąd okręgowy iż zeznania składane po upływie kilkunastu lat pełne mogą być nieścisłości, stąd za pożądaną praktykę uznać należy sięganie przez sąd do protokołów przesłuchań także w innych sprawach (XVIII K 22/18, XVIII K 256/16) i ocena depozycji w sposób pozwalający na ich porównanie. Taka ocena dowodów pozwoliła na ustalenie poszczególnych stanów faktycznych, udziału osób i ich roli w przypisanych oskarżonym czynach. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego obrazy art. 170 kpk (pkt. IV1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego S., i części zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego R.- nie numerowanych) stwierdzić należy, iż są one niezasadne, oddalając przedmiotowe wnioski dowodowe o przesłuchanie wskazanych w nich świadków Sąd meriti nie obraział przepisu art. 170 kpk. Słusznie bowiem uznano, iż kwestie związane z ewentualnymi depozycjami wskazanych w nich osób nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż świadek B. był obecny na miejscu zabójstwa pokrzywdzonych (...) i P., przez co narażony był na zemstę innych grup przestępczych, stąd wiarygodne są pogłoski o planowanym jego zabójstwie. Sam zresztą obrońca w uzasadnieniu złożonej apelacji wskazuje, iż „R. B. (1) eksponował

swoją brutalność przy każdej możliwej okazji czyniąc z tego metodę przestępczej ekspansji” (k 23 apelacji) i dodać należy - budując swoją pozycję w środowisku przestępczym, przez co jego postawa wobec tego środowiska w tamtym czasie nie musiała opierać się na realnych „osiągnięciach”, a raczej na chęci wzbudzenia posłuchu w tej zhierarchizowanej organizacji i jej podobnych, konkurencyjnych grupach. Kwestia zaś pobytu świadka B. w jednym Areszcie Śledczym z Ł. A. (1) nie ma znaczenia dla oceny ich wzajemnych deponycji, gdyż mieli oni możliwość wcześniejszego kontaktu, zaś ocena ich zeznań oparta jest o elementy wymienione w art. 7 kpk, nie zaś o przypuszczenia. Podobnie niezasadny jest zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonego R., a dotyczący ewentualnego ustalania przez świadków deponycji obciążających tego oskarżonego o dokonanie czynów z pkt IX i X wyroku. Sąd wnikliwej analizie poddał deponycje zarówno świadka R. B. (1) , jak i D. G. oraz Ł. A. (1), nie mogą tej oceny podważyć dywagacje obrońcy na temat uprzedniej zmywy tych świadków i chęci obciążenia tymi przestępstwami oskarżonego R.. Nie podważa ich z całą pewnością relacja świadka K., który bezpośrednio nie brał w nich udziału, zwłaszcza, że grupa wielokrotnie załatwiała swoje interesy w przedmiotowym garażu, i nie przy wszystkich transakcjach i przechowywaniach jednostek broni, czy też ich naprawach każdy z członków grupy uczestniczył. Także za bezzasadne uznać należy te z zarzutów, które stanowią o wzajemnych sprzecznościach pomiędzy zeznaniami świadków (pkt 1b,c apelacji obrońcy oskarżonego S.) albowiem nie ulega

wątpliwości, iż nie mamy tu do czynienia z depozycjami, które identycznie przedstawiają wskazane w nich okoliczności, ale z faktu, iż nie są one identyczne, nie wynika, że nie są wiarygodne. I tak przykładowo rozbieżności pomiędzy zeznaniami S. K. (1) i R. B. (1) dotyczące zabudowy miejsca zamieszkania matki S. K. wynikają z czasu jaki upłynął pomiędzy zeznaniami świadków, a zdarzeniami które opisują, czas ten spowodował, że warunki zabudowy terenu, wygląd budynków i ich otoczenia uległ zmianie, co jest naturalnym procesem i nie może mieć wpływu na ocenę zeznań świadków i dyskwalifikować ich jako wiarygodnych źródeł dowodowych. Pamiętać należy, że świadkowie relacjonują zdarzenia sprzed kilkunastu lat, nadto każdy z nich czyni to ze swojej perspektywy, oraz posiadanej wiedzy, związanej albo z bezpośrednim udziałem w zdarzeniach, albo z okoliczności o których dowiedział się w inny sposób (z rozmowy). Różnice te były przedmiotem oceny sądu meriti, i nie zostały, słusznie, uznane za takie, które mogłyby zdyskwalifikować świadków jako prawdziwe źródła wiedzy o zdarzeniach, o których mówią. Nie może także tej oceny podważyć fakt, iż część z nich odmówiła składania zeznań przed sądem, korzystając ze swoich praw procesowych, albowiem ustawodawca w takiej sytuacji dał sądowi prawo oceny uprzednio złożonych depozycji i oceny tej przepisy kodeksu postępowania karnego nie różnicują w żaden sposób jak i nie stanowią o powinności korzystania przy ich ocenie z innych instrumentów, niż użyte przez sąd meriti w tej sprawie, a określonych w art. 7 kpk (vide zarzut 1 – nie numerowany apelacji

obrońcy oskarżonego R.). Na marginesie tylko zauważyć należy, iż wszelkie nieścisłości wyjaśniane były już przez prokuratora, na etapie postępowania przygotowawczego, bowiem temu właśnie służą konfrontacje świadków. W tym kontekście (nieścisłości w zeznaniach świadków i oceny tych dowodów) niezasadne są zarzuty obrazy art. 5 §2 kpk. Przypomnieć należy, iż w orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 KPK, podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary zeznaniom świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 KPK, lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen. Z tą ostatnią sytuacją,

wbrew twierdzeniom obrony nie mamy do czynienia. Nie zasadne są także i te zarzuty (apelacja obrońcy oskarżonego R.) które odnoszą się do nie uwzględnienia wniosków dowodowych w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego balistyka, czy też przedstawienia protokołów okazania broni w celu jej identyfikacji na rozprawie. Dowodów tych nie można było przeprowadzić z uwagi na fakt, iż opisana w zarzucie jednostka broni nie została zabezpieczona, wobec czego jej zbadanie przez biegłego nie było możliwe, a także okazanie jednostki broni możliwym nie było. Z relacji świadków A., G. i B. niezbicie wynika, iż przedmiotowa jednostka broni została zwrócona oskarżonemu, a więc nie mogła być i nie była nikomu w trakcie postępowania okazywana. Orzekając w przedmiocie wniosków Sąd Okręgowy nie obraził przeto wskazanych przez obrońcę w apelacji przepisów procesowych. Na marginesie jedynie można przypomnieć, iż w historii procesu karnego wiele jest sytuacji gdy sprawstwo dokonania czynu zostaje ustalone nawet w sytuacji braku dowodów rzeczowych, a nawet ciał pokrzywdzonych w zakresie zbrodni zabójstwa, kiedy organy procesowe kierują się oceną całego dostępnego materiału dowodowego, z którego wynikają ustalenia faktyczne przy uwzględnieniu podstawowego kryterium oceny jakim są wskazania wiedzy oraz zasady prawidłowego rozumowania. Tak też postąpił sąd meriti.

Kara wymierzona oskarżonemu S. jest karą najbardziej dolegliwą jaką polski kodeks karny przewiduje w swoim katalogu, jednak i przestępstwo

zabójstwa za jakie została wymierzona jest przestępstwem najgroźniejszym, wymagającym najsurowszego napiętnowania, bo czynem o skutkach ostatecznych i nieodwracalnych. Wymiar kar miarkowany jest przede wszystkim stopniem zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, choć spełnia ona jeszcze rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. W tej sprawie ta najsurowsza kara pozbawienia wolności dożywotnio, z okresem 30 lat po upływie którego oskarżony mógłby się ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie znajduje uzasadnienie w drastycznych okolicznościach zabójstwa dwóch młodych mężczyzn, w wyniku porachunków przestępczych, zaplanowanego na zimno, bezwzględne realizowanie zbrodniczego celu, zabicie pokrzywdzonego P. właściwie dlatego, że znalazł się przypadkowo w centrum zaplanowanego uprowadzenia w celu zabójstwa drugiego pokrzywdzonego, bezwzględność oskarżonego, to wszystko powoduje, że kara dożywotniego pozbawienia wolności jest w tej sprawie karą sprawiedliwą. Przypomnieć należy, iż kara dożywotniego pozbawienia wolności to kara wybitnie odwetowa o charakterze eliminacyjnym (zabezpieczającym), ukierunkowana na funkcje społeczno-prewencyjne oraz izolacyjne. Wprowadzenie kary dożywotniego pozbawienia wolności jako substytutu kary śmierci potwierdza, że jej zasadniczym celem ma być zabezpieczenie społeczeństwa przed niebezpiecznymi sprawcami najpoważniejszych przestępstw. Takim też przestępcą jest oskarżony W. S. (1), działał w celu eliminacji członków konkurencyjnej grupy, których całkowicie odhumanizował,

zabił wyjątkowo brutalnie, nie ujawnił żadnej wrażliwości, nawet w sytuacji gdy pozbawiał życia osobę przypadkowo znajdującą się w miejscu planowanego porwania T. M., okazał pogardę dla życia ludzkiego, jego czyn charakteryzuje się najwyższym stopniem społecznej szkodliwości i znaczny wpływ czasu od tej zbrodni wcale nie czyni jej mniej brutalną, czy bolesną dla rodzin zabitych w tak okrutny sposób mężczyzn. Oskarżony przez wiele lat trudnił się popełnianiem przestępstw, traktował to zajęcie jako sposób na zarobkowanie, a udział w grupie przestępczej jako sposób na życie, działał bez żadnych skrupułów, wreszcie jest osobą wielokrotnie w przeszłości karaną , także za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Zasłużył na najwyższy wymiar kary, zabił ze szczególnym okrucieństwem. Zasadne jest także ograniczenie wynikające z art. 77§2 k.k., na aprobatę zasługują tu motywy zawarte w części 8 pisemnego uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Kary wymierzone za pozostałe czyny przypisane oskarżonemu W. S. nie mogą zostać uznane za niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 kpk, Sąd Apelacyjny podziela wywody pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia dotyczące przesłanek wymiaru tych kar (vide pkt 4 uzasadnienia)

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny orzekł , jak w wyroku.

**4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia

i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Związłe o powodach utrzymania w mocy.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Związłe o powodach zmiany.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
	# art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
----------------------	---	--------------------------

		Zwolnienie od kosztów sądowych, długoterminowe kary pozbawienia wolności
--	--	--

7. PODPIS

SSA Zbigniew Kapiński SSA Małgorzata Janicz SSA Ewa Jethon SSA Izabela Szumniak

SSO(del.) Sławomir Machnio

<u>1.3</u> <i>Granice</i> <i>zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres</i> <i>zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <i>Podniesione</i> <i>zarzuty</i>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------